

ת"פ 69182/09/16 - מדינת ישראל נגד באסל ג'ואמיס

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 69182-09-16 מדינת ישראל נ' ג'ואמיס

בפני כבוד השופט דניאל פיש

המאשימה

מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד מפרקליטות מחוז חיפה - פלילי

נגד

באסל ג'ואמיס

הנאשם

גזר דין

פתח דבר:

הנאשם הודה בביצוע עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, חטיפה, אחזקת נשק, נשיאה והובלת נשק, איומים, תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות, ולפציעה בנסיבות מחמירות במסגרת הסדר טיעון חלקי כאשר לא נכרת הסדר בנוגע לעונש. בכתב האישום המתוקן תואר כי הנאשם ואחיו הצעיר חברים של שנים נוספים, אחמד סועאד וענאן סמכה. צוין שעובר ליום 20.7.15 קטין יליד 1997 יצר קשר עם אחותם הקטינה של הנאשם ואחיו. על רקע זה החליטו הנאשם, אחיו ושני חבריהם להביא את המתלון לנקודת מפגש במרמה על מנת שהנאשם, אחיו והחבר ענאן יוציאו לפועל תכנית לפגוע בגופו ולאיים עליו על מנת שיפסיק לשוחח עם האחות. עוד החליטו שהאח, שנמצא בקשר עם המתלון, יגרום לו בתרמית להגיע לשטח פתוח בשפרעם לשם יגיעו האחרים למימוש התכנית. כך ביקש האח מספר פעמים בטלפון באמתלות שווא שהמתלון יפגוש אותו ויסיע אותו לצורך קבלת כסף מהמעסיק שלו. המתלון לא נענה להזמנה כיוון שהיה עסוק ואז בשעה מאוחרת יותר נסעו הארבעה ברכו של ענאן בחיפוש אחר המתלון. שהבחינו בו עומד ליד רכבו סיכמו שאחיו של הנאשם יבקש מהמתלון להסיע אותו לביתו וכך יובילו אותו בתרמית לנקודת המפגש. בד בבד ולצורך מימוש הקשר, הנאשם וענאן הצטיידו ברובה מאולתר, מחסנית וכדורים והחלו לנסוע בשפרעם עם הנשק כאשר סועאד איתם ברכב והם ממתינים לדיווח מאת האח של הנאשם. יוער כי הצדדים הציגו כעובדה מוסכמת כי הנאשם ישב ברכב ולא יצא להביא את הנשק וכן בהמשך שהוא לא זה שהחזיק בנשק.

הנאשם וחבריו נקראו לנקודת המפגש ע"י אחיו של הנאשם ובהגיעם ניגש הנאשם לרכבו של המתלון, התיישב לידו והורה למתלון לפנות לכביש צדדי שמוביל לשטח פתוח. לאחר נסיעה קצרה הנאשם דרש מהמתלון לעצור ולצאת מרכבו. המתלון, הנאשם והאח יצאו מהרכב ובשלב זה האח תקף את המתלון שנפל על הארץ. הנאשם ואחיו המשיכו לתקוף אותו. בשלב מסוים הוצא הנשק מהרכב ואדם שהיה רעול פנים ניגש למתלון כשהוא מכוון את הנשק, הצמידו לראשו של המתלון ואיים עליו. לאחר מכן הסיט את הנשק מראשו וירה מספר יריות לשטח הפתוח בכוונה להפחיד אותו. הנאשם, רעול הפנים והאח המשיכו לתקוף את המתלון והאח ניפץ את שמשת רכבו. הנאשם הוציא מכיס מכנסיו חפץ חד ובאמצעותו פצע את לחיו. בהמשך האח כיוון את הנשק לעבר המתלון אך הנאשם חפץ בין המתלון לבין הנשק. לאחר מכן המשיכו להכות את המתלון והנאשם דחף אותו במורד הגבעה על שיחים ואבנים. התוקפים עזבו את המקום כשהם מחזיקים את הנשק ברכב והותירו את המתלון פצוע. למתלון נגרם פצע מהשימוש בנשק קר וניתן לו טיפול רפואי בהמשך.

טענות המדינה לעניין העונש:

המדינה הזכירה שהנאשם הודה בכתב האישום המתוקן בשלב מתקדם יחסית של ההליך, לאחר 6 ישיבות הוכחות ולאחר שכל עדי התביעה העידו, למעט שניים. צוין שלנאשם אין הרשעות קודמות והוא היה עצור בין 20.9.16 ל-7.11.16 ומאז שוהה בחלופת מעצר. נטען שכתב האישום המתוקן מגולל סדרת עבירות חמורות ושהצטברות חלקיו השונים מלמדת על החומרה היתרה בעניינו של הנאשם. צוינה ההתארגנות של הנאשם והאחרים לקראת ביצוע העבירות ובניית תכנית עבריינית מובהקת מסוג "כיפה אדומה", שכללה חלוקת תפקידים. לאחר מכן, הגיע שלב החטיפה, ההצטיידות בנשק (כאשר נטען שאין זה משנה שהנאשם לא ירד מהרכב). צוין עוד שהנשק לא נתפס. לאחר מכן, הגיע שלב התקיפה בו היה חלקו של הנאשם דומיננטי ונטען שהוא ניהל את האירוע. צוין שמשפטיהם של כל האחרים הסתיימו זה מכבר והוסף עוד שהנאשם הוא זה שפצע את המתלונן בפניו. נטען שהרקע למעשים נכנס תחת הכותרת של "כבוד המשפחה" שלפי הטענה אין במעשים דבר הקשור לכבוד לא כלפי האחות, לא כלפי המשפחה ולא כלפי המעורבים, אלא ההיפך. נטען שישנה חומרה יתרה לכך שחבורה של צעירים ללא עבר פלילי יגלו קודים עברייניים פסולים על בסיס זה והוגשה פסיקה בתמיכה לעמדת המדינה.

לגבי מדיניות הענישה נטען שלא נמצא מקרה תואם על כל חלקיו למקרה דנן. המדינה טענה שיש לראות את העבירות כאירוע אחד ושהמתחם הכולל נמצא בין 5 עד 8 שנות מאסר בצירוף מאסר על תנאי, ותשלום פיצוי למתלונן מעבר לפיצוי שניתן במסגרת סולחה.

צוין עוד שאין ללמוד יתר על המידה מעונשם של השותפים שהרי אחיו של הנאשם היה רק בן 15 בעוד הנאשם היה בן 19. צוין שאחיו נידון למאסר בעבודות שירות לתקופה של 6 חודשים וזאת לאחר שהיה בתהליך שיקום במהלך שנה וחצי ושהומלץ על מאסר על תנאי בלבד. נטען שעניינו של אחמד סועאד שונה לאור אי הבהירות בנוגע להיותו רעול פנים והוא הורשע בקשירת קשר לפשע וסיוע לחטיפה בלבד ונידון ל-6 חודשי עבודות שירות. המעורב האחרון, סמכה, השתתף באירועים רק מזירת התקיפה, נשאר ברכב רוב הזמן ולא נקט אלימות כלפי המתלונן או החזיק בנשק או איים באופן ישיר עליו. כמו כן, הוא הודה בתחילת ההליך. נקבע לגביו מתחם של 36 עד 50 חודשי מאסר ובית המשפט שדן בעניינו בחר לחרוג לקולא מחמת שיקולי שיקום והוטלו עליו 22 חודשי מאסר שהופחתו ל-20 חודשי מאסר בערעור.

לעניין התסקיר נטען שנלקחה אחריות חלקית בלבד ושהנאשם מתקשה לגלות אמפטיה למתלונן. כמו כן, הוזכר שלא היתה המלצה טיפולית ונטען שקיים כשל חמור בתסקיר כאשר נטען שאין בסיס להמלצה המקלה שניתנה בסיכום.

טיעוני הסניגור לעניין העונש:

הסניגור ביקש לאמץ את ההמלצות בתסקיר ולהטיל עונש מתון שירוצה בעבודות שירות. נטען שמדובר באירוע בודד שיש לקבוע לגביו מתחם אחד. נטען שהמעשים בוצעו כמעט ללא תכנון או בתכנון קצר טווח בלבד. נטען שמדובר בבגיר צעיר נעדר עבר פלילי שהאירוע אינו מאפיין את אופיו. באשר לעובדות המקרה, נטען שהנאשם לא היה דומיננטי ואף בשלבים שונים נקט פעולות כדי להגן על המתלונן מפני אחיו. נטען שאמנם הוא פצע את המתלונן אך מנע שימוש בנשק חם כלפיו. ביחס לחטיפה, נטען שמדובר במדרג נמוך של אותה עבירה. כמו כן, ביחס לאחרים, הזכיר הסניגור את חשיבות עקרון אחדות הענישה ונטען שחלקם של האחרים היה גדול יותר בביצוע העבירות מאשר חלקו של הנאשם.

נטען שלכל היותר ניתן להגיע לעונש שהוטל על ענאן. בנוסף נטען שיש לקחת בחשבון את הסולחה שנערכה והיחסים התקינים, הטובים, בין המשפחות כיום. בנוסף נטען שיש לתת משקל משמעותי להמלצתו של שירות המבחן ונטען שהמלצה מבוססת היטב על ממצאי התסקיר. נטען שאין לבוא בטענות כלפי הנאשם על היעדר השתתפות רציפה בהליך הטיפול לאור טענתו לחפות באותם שלבים.

דברי הנאשם:

הנאשם הודה שטעה וטען שבעת האירועים היה צעיר והתנהג בצורה לא בוגרת. הוא טען שהאירוע הביא לשיבוש במהלכי חייו, הביע צער על מעשיו וטען שנפגע ע"י האירוע בכך שאינו יכול לשרת בצבא.

דין:

תסקיר המבחן:

הוגשו שני תסקירים. הראשון, מיום 18.9.17 שאז בעקבות תקלה לא ניתנה חוות דעת. בתסקיר השני, מיום 12.12.17 תוארו קורותיו של הנאשם, שהוא בן 21, סיים 12 שנות לימוד ללא תעודת בגרות, עבד כשנה במע"צ, לאחר מכן באילת ולאחר מכן עם בן משפחה. משפחתו תוארה כנורמטיבית. צוין שאין לחובתו הרשעות קודמות. שירות המבחן סבר שהוא לוקח אחריות חלקית על מעשיו. הוא גילה אמפטיה לפגיעה רגשית במתלונן אך התקשה לגלות אמפטיה לפגיעה הפיזית. צוין שהנאשם עוד טרם גיבש זהות בוגרת, שהוא בעל נטייה לנגררות ושיקול דעת לקוי, אימפולסיבי ומתקשה לשלוט בכעסיו ומושפע מקודים תרבותיים "מסוימים". יחד עם זאת, צוינה התרשמות שהנאשם אינו מזדהה עם ערכים של תת-תרבות עבריינית. צוין שקיימת סבירות נמוכה להישנות מקרים דומים כלפי המתלונן, אך סבירות בינונית לפריצת גבולות כללית במצבים מורכבים ומלחיצים. צוין שהנאשם השתתף באופן לא רציף בקבוצה הטיפולית אליה הופנה ונרשם דיווח של התרשמות של מנחה הקבוצה שהנאשם לא עבר תהליך משמעותי במסגרתה. בשורה התחתונה באיזון בין הרכיבים החיוביים לבין הרכיבים השליליים שצוינו בתסקיר נמנע שירות המבחן מהמלצה טיפולית והמליץ לגזור ענישה מוחשית בדמות מאסר שירוצה בעבודות שירות. יוער שלא מצאתי רציונל להמלצה הסופית ולכאורה אין היא משקפת את חומרת העבירות או את הממצאים שצוינו לגבי הנאשם בתסקיר.

מדיניות הענישה

המדינה הזכירה פסקי דין כדלקמן: בע"פ 6421/11 **טארק סמיה נ' מדינת ישראל** (29.5.2012), המערער הורשע בחטיפה בעבירות אלימות שונות נגזרו עליו 38 חודשי מאסר בפועל. בערעור צוין שהעונש שהוטל אינו חמור כלל, בין היתר בהתחשב בגילו הצעיר של המתלונן, ולמרות החרטה שהביע הנאשם.

בת"פ 477-03-14, **מדינת ישראל נ' פלוני**, (9.3.2015), הורשע הנאשם יחד עם אחיו, בחטיפה ותקיפה בנסיבות מחמירות הגורמת חבלה של ממש, ותקיפה בנסיבות מחמירות של בת-זוג ופגיעה בפרטיות. הנאשם 1 חשד באשתו שאשתו מנהלת קשר רומנטי עם אחר, והחליט לעקוב אחריה. הנאשמים תקפו את המתלונן בו חשדו שמנהל יחסים עם אשתו של הנאשם 1. לאחר מכן, הכניסו אותו לתוך תא המטען של הרכב, ונסעו כאשר היה כלוא בו. המתלונן הצליח בסופו של דבר להימלט. על הנאשמים נגזרו 30 חודשי מאסר בפועל ו- 20 חודשי מאסר בפועל בהתאמה.

בת"פ 23865-09-11 **מדינת ישראל נ' חסן אבו ריא** (3.4.2012) שני הנאשמים הורשעו על פי הודאתם בחטיפה,

ובשוד לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין, כאשר השוד בוצע כלפי קטינים. הוטלו עליהם 32 חודשי מאסר בפועל.

בע"פ 2198/12 **דוד שימשילשילי נ' מדינת ישראל** (22.7.2012) הורשע נאשם 1 בקשירת קשר וניסיון חטיפה ונדון לשלוש שנות מאסר בפועל. הנאשם 2, הורשע בעבירות ניסיון ונדון לשנת מאסר בפועל. הערעורים נדחו.

בת"פ 10678-10-14 **מדינת ישראל נ' מורדי** (10.5.2015) הורשע נאשם 1 בביצוע עבירות של פגיעה בנסיבות מחמירות, חטיפה לשם כליאה ואיומים כאשר הוא ואחרים חטפו את המתלונן על רקע העדר שביעות רצונם מאירוסיו עם בת משפחתם. הנאשם 1 נדון ל 48 חודשי מאסר בפועל.

הסניגור אזכר פסיקה אחרת. בע"פ 5459/12 **חליל אבו טיר נ' מדינת ישראל**, (30.7.2013), הורשעו המערערים בתקיפה הגורמת חבלה ממשית בנסיבות מחמירות, כליאת שווא, וחלקם בחטיפה בנוסף, ותקיפה בצוותא כדי לבצע פשע. העבירות בוצעו במתלוננת ואדם נוסף על רקע העדר שביעות רצון מהתנהגות המתלוננת. על הנאשמים העיקריים נגזרו 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל. ערעורים נדחה.

בע"פ 6272/12 **עוז ויסמן נ' מדינת ישראל** (1.5.2013), הורשע המערער בחטיפה, כליאת שווא ואיומים והושתו עליו 15 חודשי מאסר בפועל. הערעור נדחה.

בת"פ 11700-10-09 **מדינת ישראל נ' נביל חיר** (2.11.2011), הנאשמים קשרו קשר על מנת שאחרים שהם חשדו שגנבו מהם תכשיטי זהב מבית אחותה של אחד הנאשמים, יודו במעשה. באותה פרשה, ביצעו עבירות של קשר לפשע, סחיטה באיומים, ותקיפה בנסיבות מחמירות ואישום השני בחטיפה וסחיטה באיומים, ובאישום שלישי על סחיטה באיומים ותקיפה בנסיבות מחמירות. על הנאשמים נגזרו עונשים של מאסר לריצוי בעבודות שירות.

במקרה בפני מדובר בסדרת עבירות אשר מהוות אירוע אחד ומצדיקים קביעת מתחם אחד בגין כל העבירות.

הערכים המוגנים שנפגעו היו שלמות הגוף, אוטונומיית הפרט, ההגנה על שלום הציבור ובאופן עקיף אוטונומיית האשה. הפגיעה בערכים אלה היתה ברמה בינונית-גבוהה. לאירועים קדם תכנון משמעותי אף שמדובר בתכנון "מתגלגל". שוכנעתי כי חלקו של הנאשם היה משמעותי ותפקידו דומיננטי גם אם הוא לא החזיק בנשק באף שלב של האירוע. כמו כן, יש לציין את הבדלי הגיל בינו לבין אחיו הצעיר ממנו. הסיבות אשר הביאו את הנאשם לבצע את העבירות היו פסולות ויש להוקיען בחברה המודרנית. לא מצאתי סיבה להניח כי הנאשם לא יכל לדעת אודות הפסול במעשיו.

מכל האמור הגעתי למסקנה כי מתחם הענישה ההולם נמצא בין 30-55 חודשי מאסר.

באשר לקביעת העונש בתוך המתחם לקולא יש לקחת בחשבון העדר עבר פלילי קודם אצל הנאשם ואת גילו הצעיר. לחומרה יש לציין כי לא ניצל את התקופה מאז ביצוע העבירות לשיקום עצמי ולא השתתף באופן רציף בתכנית שהוצעה לו על ידי שירות המבחן. כמו כן, במקרה דנן כאשר ההודאה באה לאחר ישיבות בית משפט רבות אין מקום לקבוע כי נחסך זמן למערכת המשפט. עוד אוסיף כי אני מסכים עם עמדת המדינה כי ממצאי התסקיר אינם עולם בקנה אחד עם ההמלצה הסופית או עם חומרת העבירות. עוד יוסף כי אני מקבל את עמדת המדינה ביחס להצדקה לפסוק פיצוי למתלונן.

בסופו של עניין הנני מטיל על הנאשם עונשים כדלקמן:

40 חודשי מאסר בפועל מהם תנוכה התקופה בה שהה במעצר מיום 20.9.16 ל-7.11.16. הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי עונשו ביום 25.2.18.

6 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, כאשר התנאי יופעל במידה והנאשם יעבור עבירות אלימות מסוג פשע.

פיצוי למתלונן בסך 10,000 ₪ לתשלום עד ליום 31.12.18.

ניתן היום, ז' שבט תשע"ח, 23 ינואר 2018, בהעדר הצדדים.